

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1202/2019
12.12.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгана Аћимовића, председника већа, Миролуба Томића, Јасмине Васовић, Радмиле Драгичевић-Дичић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика у продужењу у смислу члана 60. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радомира Мрдака, поднетог против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору II К.282/17 од 11.02.2019.године и Вишег суда у Сомбору Кж1 82/19 од 13.05.2019.године, у седници већа одржаној дана 12.12.2019.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Радомира Мрдака, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору II К.282/17 од 11.02.2019.године и Вишег суда у Сомбору Кж1 82/19 од 13.05.2019.године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору II К.282/17 од 11.02.2019.године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ у продужењу у смислу члана 60. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца и кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, за које дело је утврђена казна затвора у трајању од 2 месеца, те му је применом одредби члана 60, 64, 65, 66. КЗ изречена условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од 2 године не учини ново кривично дело и ако плати износ заосталих обавеза издржавања од 203.000,00 динара у 8 једнаких рата почев од правноснажности пресуде па на даље до сваког 15-тог у месецу, у противном ће условна осуда бити опозвана а казна стављена у изглед извршена. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка, како је то ближе опредељено у изреци пресуде. Имовинскоправног захтева није било.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 82/19 од 13.05.2019.године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Сомбору и окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Сомбору II К.282/17 од 11.02.2019.године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Радомир Мрдак, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости у односу на кривично дело насиље у породици, истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер се ради о пресуђеној ствари, обзиром да је решењем Прекршајног суда у Сомбору број I-8Пр.595/2015 од 12.05.2017.године обустављен прекршајни поступак против окривљеног АА због прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру услед наступања апсолутне застарелости за вођење прекршајног поступка. По ставу одбране повређено је начело *ne bis in idem* јер је чињенични опис прекршаја идентичан „садржају за вођење кривичног поступка против окривљеног“.

Међутим, према оцени Врховног касационог суда ови наводи захтева се не могу прихватити као основани, а ово из следећих разлога:

У конкретном случају неспорно је да су против окривљеног АА поводом истог животног догађаја вођена два поступка и то прекршајни поступак окончан решењем Прекршајног суда у Сомбору, Одељење у Озаци I-8Пр.595/2015 од 12.05.2017.године и кривични поступак који је правноснажно окончан пресудама које се захтевом за заштиту законитости побијају.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји, ако је наступила застарелост кривичног гоњења или је гоњење искључено услед амнестије или помиловања или је ствар већ правноснажно пресуђена или постоје друге околности које трајно искључују кривично гоњење.

Устав Републике Србије у члану 34. став 4. гарантује правну сигурност у казненом праву, одредбом да нико не може бити гоњен ни кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен, а којим забранама подлеже вођење поступка за неко друго кажњиво дело. Наведени принцип садржан је и у одредби члана 4. став 1. ЗКП којом је прописано да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен.

Из списка предмета произилази да је према окривљеном АА решењем Прекршајног суда у Сомбору, Одељење у Оџаци I-8Пр.595/2015 од 12.05.2017.године обустављен прекршајни поступак због тога што је дана 04.01.2015.године у 13,15 часова у ... у улици ... број .. нарушавао јавни ред и мир на тај начин што је након краће расправе са невенчаном супругом ББ из ... исту ухватио за косу и одгурнуо од врата где је иста узела ћерку и изашла из куће, чиме би учинио прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру.

Након доношења наведеног решења окривљени је оглашен кривим у кривичном поступку да је у временском периоду од 2009. године до 05.01.2015. године, у ..., у улици ..., који стан је власништво оштећене ББ и у ..., улица ... број ..., која кућа је власништво окривљеног, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење, применом насиља и претње да ће напасти на живот и тело, дрским и безобзирним понашањем угрозио спокојство, телесни интегритет и душевно стање своје ванбрачне супруге оштећене ББ с којом има заједничко малолетно дете, ћерку ВВ рођену ...2009.године, тако што је током трајања ванбрачне заједнице био насилан према оштећеној, задавао јој ударце, упућивао јој речи претње, те дана 04.01.2015.године, у присуству малолетне ВВ, у току свађе пришао оштећеној, чупао за косу, вукао по стану, бацио телефон и упућивао јој претње да само једном може да оде у затвор и да када изађе да ће је убити због кривичне пријаве коју је поднела против њега, а које радње и речи су утицале на оштећену и њено психичко стање услед чега је почела конзумирати антидепресиве, док је окривљени био свестан да је његово дело забрањено.

Према наведеном, иако је у оба поступка реч о истом окривљеном и о животном догађају који се одиграо у истом просторном оквиру, дана 04.01.2015. године, чињенични опис прекршаја из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру у битном је различит од чињеничног описа кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, где опис прекршаја уопште не садржи чињенице и радње окривљеног које су описане кривичним делом из члана 194. став 1. КЗ. Наиме, у чињеничном опису прекршаја и чињеничном опису кривичног дела из члана 194. став 1. КЗ постоје одступања у погледу битних обележја, услед чега се по ставу Врховног касационог суда не може радити о пресуђеној ствари. Томе у прилог иде и чињеница да је окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела насиље у породици у продуженом трајању, које се дешавало у временском периоду од 2009.године до 05.01.2015.године, односно у току 6 година, а догађај од 04.01.2015.године представља само осликавање континуитета продуженог кривичног дела насиље у породици. Наиме, пресудом Основног суда у Сомбору ПК.282/17 од 11.02.2019.године, окривљени је оглашен кривим за примену насиља и претњи да ће напасти на живот и тело, дрско и безобзирно понашање, угрожавање спокојства, телесног интегритета и душевног стања његове ванбрачне супруге, оштећене ББ које је трајало у континуитету 6 година.

Имајући у виду наведено, то су по налажењу Врховног касационог суда, неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је доношењем побијаних правноснажних пресуда, на штету

окривљеног АА, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљеног, у односу на кривично дело недавање издржавања из члана 195. став 1. КЗ, у захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, те наводи да је изрека пресуда супротна изведеним доказима, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и да је изрека пресуде неразумљива, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Међутим, битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а која повреда закона је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, бранилац образлаже наводима да нижестепени судови нису утврдили одлучну чињеницу - да је у временском периоду од 05.01.2015.године до 01.06.2017.године окривљени живео у заједници са законским заступником малолетне оштећене и доприносио њеном издржавању у износу већем од 7.000,00 динара, чиме у суштини оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу понети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део, на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Драган Аћимовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић